

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

10. března 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Kontroly na hranicích, azyl a přistěhovalectví – Vízová politika – Úmluva k provedení Schengenské dohody – Článek 21 odst. 2a – Listina základních práv – Článek 47 – Právo na účinný procesní prostředek – Zamítnutí žádosti o udělení dlouhodobého víza konzulem – Povinnost členského státu zaručit opravný prostředek k soudu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení takového víza“

Ve věci C-949/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Naczelnego Sądu Administracyjnego (Nejvyšší správní soud, Polsko) ze dne 4. listopadu 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 31. prosince 2019, v řízení

M. A.

proti

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), místopředsedkyně Soudního dvora, L. Bay Larsen, C. Toader a M. Safjan, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za M. A. B. Grohmanem, advokat,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za českou vládu M. Smolkem, J. Vláčilem a A. Pagáčovou, jako zmocněnci,
- za německou vládu J. Möllerem a R. Kanitzem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi C. Cattabriga, A. Stobieckou-Kuik a G. Wilsem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: polština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 21 odst. 2a Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9), která byla podepsána v Schengenu dne 19. června 1990 a vstoupila v platnost dne 26. března 1995, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. června 2013 (Úř. věst. 2013, L 182, s. 1) (dále jen „ÚPSD“), jakož i výkladu článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi M. A. a Konsulem Rzeczypospolitej Polskiej w N. (konzul Polské republiky, dále jen „konzul“) ve věci odmítnutí posledně uvedeného udělit M. A. národní dlouhodobé vízum.

Právní rámec

Unijní právo

ÚPSD

- 3 Článek 18 ÚPSD zní takto:

„1. Víza pro pobyt delší než 90 dnů (dále jen ‚dlouhodobá víza‘) jsou národní víza udělovaná jedním z členských států podle jeho vnitrostátního práva nebo práva Unie. Udělují se podle jednotného vzoru víz podle nařízení Rady (ES) č. 1683/95 [Úř. věst. 1995, L 164, s. 1], s vyznačením typu víza písmenem ‚D‘. Vyplňují se v souladu s příslušnými ustanoveními přílohy VII nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) [Úř. věst. 2009, L 243, s. 1].

2. Doba platnosti dlouhodobých víz nepřesahuje jeden rok. Pokud členský stát povolí cizinci pobyt na dobu delší než jeden rok, musí být dlouhodobé vízum před uplynutím doby své platnosti nahrazeno povolením k pobytu.“
- 4 Článek 21 ÚPSD stanoví:

„1. Cizinci, kteří jsou držiteli platného povolení k pobytu vydaného některým členským státem, se mohou na základě tohoto povolení a platného cestovního dokladu volně pohybovat po dobu nejvýše 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů na území ostatních členských států, pokud splňují podmínky vstupu uvedené v čl. 5 odst. 1 písm. a), c) a e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) [Úř. věst. 2006, L 105, s. 1], a pokud nejsou uvedeni na vnitrostátním seznamu osob, jimž má být odepřen vstup na území příslušného členského státu.

[...]

2a. Právo volného pohybu podle odstavce 1 se vztahuje i na cizince, kteří jsou držiteli platného dlouhodobého víza uděleného některým členským státem podle článku 18.“

Směrnice (EU) 2016/801

- 5 Článek 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (Úř. věst. 2016, L 132, s. 21) uvádí:

„Tato směrnice stanoví:

- a) podmínky vstupu a pobytu na dobu delší než 90 dnů na území členských států a práva státních příslušníků třetích zemí a případně jejich rodinných příslušníků za účelem výzkumu, studia, stáže nebo dobrovolnické služby v Evropské dobrovolné službě, a pokud tak členské státy rozhodnou, programu výměnných pobytů žáků nebo vzdělávacích projektů, dobrovolnické služby v jiném programu dobrovolnické služby, než je Evropská dobrovolná služba, nebo činnosti au-pair;

[...]“

- 6 Článek 2 této směrnice v odstavci 1 stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na státní příslušníky třetích zemí, kteří žádají o přijetí, nebo byli přijati na území členského státu za účelem výzkumu, studia, stáže nebo dobrovolnické služby v Evropské dobrovolné službě. Členské státy mohou také rozhodnout o tom, že budou uplatňovat ustanovení této směrnice na státní příslušníky třetích zemí, kteří žádají o přijetí za účelem programu výměnných pobytů žáků nebo vzdělávacího projektu, dobrovolnické služby v jiném programu dobrovolnické služby, než je Evropská dobrovolná služba, nebo činnosti au-pair.“

- 7 Podle článku 3 uvedené směrnice:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- 3) ‚studentem‘ státní příslušník třetí země přijatý ke studiu na vysokoškolské instituci a přijatý na území členského státu, aby se věnoval jako své hlavní činnosti řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské kvalifikace uznané daným členským státem, včetně diplomů, vysvědčení nebo doktorátů získaných na vysokoškolské instituci, což může zahrnovat přípravný kurz předcházející takovému vzdělávání v souladu s vnitrostátními právními předpisy daného členského státu nebo povinnou stáž;

[...]

- 21) ‚povolením‘ povolení k pobytu nebo, pokud tak stanoví vnitrostátní právní předpisy dotčeného členského státu, dlouhodobé vízum vydané pro účely této směrnice;

[...]

- 23) ‚dlouhodobým vízem‘ povolení vydané členským státem podle článku 18 [ÚPSD] nebo vydané v souladu s vnitrostátními právními předpisy členského státu, který neuplatňuje schengenský *acquis* v plném rozsahu“.

8 Článek 34 odst. 5 této směrnice zní takto:

„Proti jakémukoli rozhodnutí, kterým se žádost o povolení prohlašuje za nepřípustnou nebo se zamítá či kterým se odmítá prodloužení povolení nebo se povolení odnímá, je možné podat opravný prostředek v dotčeném členském státě v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy. V písemném oznámení se uvede soud nebo správní orgán, ke kterému lze podat opravný prostředek, a lhůta pro podání tohoto opravného prostředku.“

Vízový kodex

9 Článek 32 odst. 3 nařízení č. 810/2009, ve znění nařízení č. 610/2013 (dále jen „vízový kodex“), stanoví:

„Žadatelé, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, mají právo na odvolání. Odvolání se podává proti členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o žádosti, a v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu. Členské státy poskytnou žadatelům informace týkající se postupu, který je třeba při odvolání dodržet, jak je stanoveno v příloze VI.“

Polské právo

10 Článek 75 ustawy o cudzoziemcach (zákon o cizincích) ze dne 12. prosince 2013 (Dz. U. z roku 2018, položka 2094), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cizincích“), stanoví:

„1. Zamítnutí žádosti o udělení národního víza se provádí rozhodnutím.

2. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení národního víza se vydává na formuláři.“

11 Článek 76 odst. 1 zákona o cizincích stanoví:

„V případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení schengenského [...] víza vydaného:

1) konzulem – lze tento orgán požádat o přezkoumání věci;

[...]“

12 Článek 5 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (zákon o řízení před správními soudy) ze dne 30. srpna 2002 (Dz. U. z roku 2018, položka 1302), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o řízení před správními soudy“), ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanoví:

„Správní soudy nejsou příslušné ve věcech:

[...]

4) víz udělovaných konzuly, s výjimkou víz:

a) uvedených v čl. 2 bodech 2 až 5 [vízového kodexu],

b) udělovaných cizinci, který je rodinným příslušníkem státního příslušníka členského státu Evropské unie, členského státu Evropského sdružení volného obchodu (EFTA) – smluvní strany dohody o Evropském hospodářském prostoru [(EHS)], nebo Švýcarské konfederace, ve smyslu čl. 2 odst. 4 zákona o vstupu státních příslušníků členských států Evropské unie a jejich rodinných příslušníků na území Polské republiky, jejich pobytu a vycestování z tohoto území) ze dne 14. července 2006 (Dz. U. z roku 2017, položka 900, a z roku 2018, položka 650).

[...]“

- 13 Podle článku 58 odst. 1 bodu 1 zákona o řízení před správními soudy „[s]oud odmítne žalobu [...] pokud věc nespadá do pravomoci správního soudu [...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 14 Žalobce v původním řízení, státní příslušník třetí země, požádal konzula o udělení národního dlouhodobého víza za účelem absolvování druhého cyklu studia v Polsku. Vzhledem k tomu, že jeho žádost byla zamítnuta, požádal konzula o přezkoumání věci. Ten žádost o udělení víza znovu zamítl z důvodu nedostatečného odůvodnění účelu nebo podmínek plánovaného pobytu.
- 15 Žalobce v původním řízení podal proti zamítavému rozhodnutí konzula žalobu k Wojewódzkiemu Sądu Administracyjnemu w Warszawie (vojvodský správní soud ve Varšavě, Polsko). Při odůvodnění přípustnosti žaloby vycházel žalobce v původním řízení z rozsudku ze dne 13. prosince 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), a tvrdil, že výrok tohoto rozsudku lze použít na věc v původním řízení z důvodu podobnosti skutkových a právních okolností této věci a věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek.
- 16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (vojvodský správní soud ve Varšavě) usnesením ze dne 12. března 2019 tuto žalobu odmítl. Tento soud měl na základě čl. 5 bodu 4 zákona o řízení před správními soudy za to, že věc v původním řízení nespadá do pravomoci správních soudů. Konstatoval rovněž, že řešení zvolené v rozsudku ze dne 13. prosince 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), nelze na věc v původním řízení použít, jelikož v uvedeném rozsudku se jednalo o krátkodobé vízum, a sice schengenské vízum, kdežto ve věci v původním řízení žalobce požádal o národní dlouhodobé vízum vydávané podle vnitrostátního práva.
- 17 Žalobce v původním řízení měl za to, že Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (vojvodský správní soud ve Varšavě) nesprávně rozhodl, že rozhodnutí konzula o neudělení národního víza nemůže být předmětem soudního přezkumu, a že tento soud tedy odmítl žalobu podanou proti uvedenému rozhodnutí neoprávněně, a podal kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, Naczelnemu Sądu Administracyjnemu (Nejvyšší správní soud, Polsko).
- 18 Předkládající soud uvádí, že v návaznosti na rozsudek ze dne 13. prosince 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960), byl čl. 5 bod 4 písm. a) zákona o řízení před správními soudy změněn za účelem zavedení práva na opravný prostředek k soudu proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení schengenského víza. Upřesňuje, že tato legislativní změna se však nevztahuje na taková rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení národního víza, jako je rozhodnutí dotčené v původním řízení. Podle vnitrostátního práva tedy rozhodnutí konzula, kterým se zamítá žádost o udělení národního dlouhodobého víza cizinci, nemůže být předmětem soudního přezkumu.
- 19 Předkládající soud si proto klade otázku, zda unijní právo vyžaduje v případě národních dlouhodobých víz stejnou úroveň ochrany, jaká se vztahuje na schengenská víza a jaká vyplývá z výše uvedeného rozsudku ze dne 13. prosince 2017, El Hassani.
- 20 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že čl. 21 odst. 2a ÚPSD přiznává právo volného pohybu cizincům, kteří jsou držiteli národního dlouhodobého víza. Národní vízum je podle uvedeného soudu jedním z prostředků umožňujících cizinci vykonávat právo volného pohybu a jako takové se nijak výrazně neliší od výkonu tohoto práva na základě schengenského víza uděleného státnímu příslušníkovi třetí země. Předkládající soud má za to, že i když se národní víza a schengenská víza liší, pokud jde o pravidla, požadavky nebo postupy pro udělování, které se na ně vztahují, týkají se obojí výkonu téhož práva vycházejícího z unijního práva ze strany cizinců. Nemožnost podat proti

konečnému rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení národního víza opravný prostředek k soudu může tedy představovat porušení unijního práva, zejména práva na účinné prostředky nápravy před soudem, stanoveného v čl. 47 prvním pododstavci Listiny.

- 21 Za těchto podmínek se Naczelny Sąd Administracyjny (Nejvyšší správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 21 odst. 2a [ÚPSD] ve spojení s čl. 47 prvním pododstavcem [Listiny] vykládán v tom smyslu, že státnímu příslušníkovi třetí země, jemuž byla zamítnuta žádost o udělení dlouhodobého víza a který nemůže využít práva volně se pohybovat na území ostatních členských států vyplývajících z čl. 21 odst. 1 [ÚPSD], musí být zaručeno právo na účinné prostředky nápravy před soudem?“

K pravomoci Soudního dvora

- 22 Polská vláda má za to, že Soudní dvůr nemá pravomoc odpovědět na předběžnou otázku, jelikož věc v původním řízení nespadá do působnosti unijního práva.
- 23 V tomto ohledu z čl. 19 odst. 3 písm. b) SEU a čl. 267 prvního pododstavce SFEU vyplývá, že Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se výkladu unijního práva nebo platnosti aktů přijatých unijními orgány.
- 24 V projednávaném případě přitom předkládající soud žádá Soudní dvůr o výklad čl. 21 odst. 2a ÚPSD, která je nedílnou součástí unijního práva na základě protokolu (č. 19) o schengenském *acquis* začleněném do rámce Evropské unie, připojeného k Lisabonské smlouvě (Úř. věst. 2010, C 83, s. 290).
- 25 Za těchto podmínek má Soudní dvůr pravomoc odpovědět na položenou otázku.

K předběžné otázce

- 26 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda unijní právo, konkrétně čl. 21 odst. 2a ÚPSD ve spojení s článkem 47 Listiny, musí být vykládáno tak, že ukládá členským státům povinnost stanovit možnost podání opravného prostředku k soudu proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem studia.
- 27 Článek 21 odst. 2a ÚPSD přiznává právo volného pohybu za podmínek uvedených v odstavci 1 tohoto článku cizincům, kteří jsou držiteli platného dlouhodobého víza uděleného některým členským státem podle článku 18 téže úmluvy.
- 28 Ze samotného znění čl. 21 odst. 2a ÚPSD tak vyplývá, že se toto ustanovení týká výlučně práv pohybu přiznaných státním příslušníkům třetích států, kteří jsou držiteli dlouhodobého víza.
- 29 Uvedené ustanovení tedy nepřiznává státním příslušníkům třetích států, jimž bylo takové vízum zamítnuto, žádné právo ani svobodu, na které by se vztahovala zásada účinné soudní ochrany zakotvená v článku 47 Listiny. Článek 21 odst. 2a ÚPSD tedy neukládá členským státům v tomto smyslu žádnou povinnost vůči těmto státním příslušníkům.
- 30 Situace dotčená v původním řízení tedy v rozsahu, v němž se týká rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení dlouhodobého víza státnímu příslušníkovi třetího státu, konkrétně dostupných opravných prostředků proti takovému rozhodnutí, nespadá do působnosti čl. 21 odst. 2a ÚPSD.

- 31 Z ustálené judikatury Soudního dvora však plyne, že okolnost, že předkládající soud formuloval předběžnou otázku tak, že odkázal pouze na určitá ustanovení unijního práva, nebrání tomu, aby Soudní dvůr tomuto soudu poskytl veškeré prvky výkladu tohoto práva, které mohou být pro rozsouzení věci, jež mu byla předložena, užitečné, ať již na ně uvedený soud v položených otázkách odkázal, či nikoli. V tomto ohledu přísluší Soudnímu dvoru, aby ze všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména pak z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vybral ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu třeba vyložit (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 9. dubna 2014, *Ville d’Ottignies-Louvain-la-Neuve* a další, C-225/13, EU:C:2014:245, bod 30).
- 32 Za těchto podmínek je třeba ověřit, zda povinnost stanovit opravný prostředek k soudu proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení takového dlouhodobého víza za účelem studia, o jaké se jedná v původním řízení, může vyplývat z jiného ustanovení unijního práva než čl. 21 odst. 2a ÚPSD.
- 33 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak vyplývá z čl. 18 odst. 1 ÚPSD, že dlouhodobá víza jsou národní víza udělována členskými státy podle jejich vnitrostátního práva nebo unijního práva.
- 34 Pokud jde o dlouhodobá víza vydávaná členskými státy podle jejich vnitrostátního práva, vzhledem k tomu, že unijní normotvůrce dosud nepřijal na základě čl. 79 odst. 2 písm. a) SFEU žádný akt upravující postupy a podmínky udělování takových víz, vztahuje se na tyto podmínky a postupy, včetně postupů při přezkoumávání rozhodnutí zamítajících takové udělení, výlučně vnitrostátní právo (v tomto smyslu, pokud jde o dlouhodobá víza z humanitárních důvodů, viz rozsudek ze dne 7. března 2017, *X a X*, C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, bod 44).
- 35 Vzhledem k tomu, že žádosti o taková dlouhodobá víza se neřídí unijním právem, nepoužijí se na zamítnutí těchto žádostí ustanovení Listiny, konkrétně ustanovení článku 47 (v tomto smyslu viz, pokud jde o dlouhodobá víza z humanitárních důvodů, rozsudek ze dne 7. března 2017, *X a X*, C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, bod 45 a citovaná judikatura).
- 36 Působnost Listiny v souvislosti s jednáním členských států je totiž definována v jejím čl. 51 odst. 1, podle kterého jsou ustanovení Listiny určena členským státům, pokud uplatňují právo Unie, přičemž toto ustanovení potvrzuje ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle níž se základní práva zaručená v právním řádu Unie uplatní ve všech situacích, které se řídí unijním právem, avšak nikoli mimo tyto situace [rozsudek ze dne 19. listopadu 2019, *A. K. a další* (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 78 a citovaná judikatura].
- 37 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že žalobce v původním řízení požádal konzula o udělení dlouhodobého víza za účelem absolvování druhého cyklu studia v Polsku.
- 38 V tomto ohledu je třeba zohlednit, že směrnice 2016/801 stanoví, jak uvádí její čl. 1 písm. a), mimo jiné podmínky vstupu a pobytu na dobu delší než 90 dnů státních příslušníků třetích zemí za účelem studia a že z čl. 3 bodů 21 a 23 této směrnice vyplývá, že povolení udělené pro účely této směrnice může být vydáno členskými státy ve formě povolení k pobytu nebo, pokud tak stanoví vnitrostátní právní předpisy, ve formě dlouhodobého víza.
- 39 Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda žádost o vízum dotčená v původním řízení spadá do působnosti této směrnice.
- 40 V případě kladné odpovědi je třeba uvést, že podle čl. 34 odst. 5 směrnice 2016/801 je možné proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení víza, na které se vztahuje tato směrnice, podat opravný prostředek v dotčeném členském státě v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy.

- 41 Z toho vyplývá, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza, na které se vztahuje směrnice 2016/801, její čl. 34 odst. 5 výslovně přiznává žadatelům o takové vízum možnost podat opravný prostředek v souladu s vnitrostátní právní úpravou členského státu, který přijal toto rozhodnutí.
- 42 Stejně jako u schengenských víz tak unijní normotvůrce ponechal na členských státech, aby rozhodly o povaze a konkrétním režimu prostředků nápravy, jichž mohou využít žadatelé o dlouhodobá víza, na která se vztahuje směrnice 2016/801.
- 43 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury při neexistenci unijních pravidel v této oblasti je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby na základě zásady procesní autonomie upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv jednotlivců, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivé než podmínky upravující podobné situace podléhající vnitrostátnímu právu (zásada rovnocennosti) a v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) (rozsudek ze dne 13. prosince 2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, bod 26 a citovaná judikatura).
- 44 Kromě toho podle judikatury připomenuté v bodě 36 tohoto rozsudku musí být charakteristiky přezkumného řízení podle čl. 34 odst. 5 směrnice 2016/801 stanoveny v souladu s článkem 47 Listiny.
- 45 Toto ustanovení Listiny přitom ukládá členským státům povinnost zaručit v určitém stadiu uvedeného řízení možnost podání opravného prostředku k soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, bod 41).
- 46 Pokud jde tedy o rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza za účelem studia, na které se vztahuje směrnice 2016/801, unijní právo, a zejména čl. 34 odst. 5 této směrnice, vykládaný ve světle článku 47 Listiny, ukládá členským státům povinnost upravit řízení o opravném prostředku proti takovým rozhodnutím, jehož podmínky se řídí právním řádem každého členského státu, při dodržení zásad rovnocennosti a efektivity, přičemž toto řízení musí v určitém stadiu zaručit možnost podání opravného prostředku k soudu (obdobně viz rozsudek ze dne 13. prosince 2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, bod 42)
- 47 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na otázku položenou předkládajícím soudem tak, že čl. 21 odst. 2a ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na státního příslušníka třetího státu, jemuž byla zamítnuta žádost o udělení dlouhodobého víza.
- 48 Unijní právo, zejména čl. 34 odst. 5 směrnice 2016/801 ve spojení s článkem 47 Listiny, musí být vykládáno v tom smyslu, že ukládá členským státům povinnost upravit řízení o opravném prostředku proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení víza za účelem studia ve smyslu této směrnice, jehož podmínky se řídí právním řádem každého členského státu při dodržení zásad rovnocennosti a efektivity, přičemž toto řízení musí v určitém stadiu zaručit možnost podání opravného prostředku k soudu. Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda žádost o udělení národního dlouhodobého víza za účelem studia dotčená v původním řízení spadá do působnosti této směrnice.

K nákladům řízení

- 49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 21 odst. 2a Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, která byla podepsána v Schengenu dne 19. června 1990 a vstoupila v platnost dne 26. března 1995, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. června 2013, musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na státního příslušníka třetího státu, jemuž byla zamítnuta žádost o udělení dlouhodobého víza.
- 2) Unijní právo, zejména čl. 34 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládáno v tom smyslu, že ukládá členským státům povinnost upravit řízení o opravném prostředku proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení víza za účelem studia ve smyslu této směrnice, jehož podmínky se řídí právním řádem každého členského státu při dodržení zásad rovnocennosti a efektivity, přičemž toto řízení musí v určitém stadiu zaručit možnost podání opravného prostředku k soudu. Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda žádost o udělení národního dlouhodobého víza za účelem studia dotčená v původním řízení spadá do působnosti této směrnice.

Podpisy.